

SECCION AMENA

ARTZANORA ETA OTSOA.

I P U I A

Otsoak zijoala
 Bein mendian gora,
 Topos topo arkitu
 Zuen artzanora.
 Gelditzen dira biak
 Elkarri begirá,
 Ez batak, ez besteak
 Ez nairika jira.
 Egoteaz bakoitza
 Nekatu zanean,
 Beldurra zeukatela.
 Lotzaren ordean,
 Asi ziran egiten
 Elkarri agurra,
 Lenbizia otsoa
 Azkena zakurra.
 «Goiz abill, mutill, dio
 Otsoak esaten,
 Ez aut nik maiz onela
 Bakarrik topatzen
 Artaldea utzirik
 Mendi oik gora;
 ¿Zer pensamentu mot gaur
 Zaik iri gogora?

—Pozik esango diat,
 Artzanorak dio,
 Nere pensamentuak
 Deus badu balio.
 Etorri nauk ni mutill,
 Gaur ire bidera,
 Erakeri andia
 Dala esatera,
 Beti gu ibiltzea
 Elkar persegitzen,
 Eta lepo ondotik
 Letagiñak sartzen.
 I aizen beziñ mutill

Gogorra izanik
 Ez ioke ardiai
 Egin bear gaitzik;
 Aitor zak dala gauza
 Chit lotzagarria
 Otsoak izatea
 Etsaitzat ardia.
 Iretzat dituk askoz
 Kontresta obeak
 Artz eta katamotzak,
 Eta basurdeak.
 Au egiten bauke,
 Etsairika gabe
 Izan gindezke biok
 Egun onen jabe.

—Arrazoi andia dek,

Dio erantzuten,
 Eta bertatik diat
 Nik itza ematen,
 Ez dituztela ardi
 Eta arkumeak
 Beteko berriz nere
 Tripako esteak.
 Onela itz egiñik
 Bi adiskideak
 Joan ziran segituaz
 Atzerontz bideak,
 Baña utzirik artzak
 Eta katamotzak,
 Otsoak sartzen zizten
 Ardiai ortzak.

*Maiz badirade ere
 Sermoiak aditzen,
 Jatorrizko griñai
 Ez oi zaie uzten.*

AGUSTIN ITURRIAGA.